

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Tomáše Herce a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ing. Jiří Barabáš**, se sídlem Strachotice 361, zastoupený Mgr. Pavlem Waldhansem, advokátem se sídlem Marie Steyskalové 686/38, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2023, č. j. MZE-48337/2023-14132, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2024, č. j. 8 A 129/2023-35,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ve věci je řešena právní otázka, zda lze v řízení o žalobě proti rozhodnutí o vrácení části dotace vydanému podle § 11a zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů (zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu), ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 7 odst. 2 nařízení vlády č. 76/2015 Sb., o podmínkách provádění opatření ekologické zemědělství, ve znění pozdějších předpisů, přezkoumat jako závazný podklad ve smyslu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), oznámení o provedení aktualizace evidence půdy vydané podle § 3g odst. 3 a § 3h odst. 2 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů.

[2] Státní zemědělský a intervenční fond (dále jen „Fond“) rozhodnutím ze dne 10. 12. 2015, č. j. SZIF/2015/0661181, zařadil žalobce (dále jen „stěžovatel“) do opatření ekologické zemědělství pro období 2015-2019 podle nařízení vlády č. 76/2015 Sb. Stěžovatel v systému ekologického zemědělství obhospodařoval díly půdních bloků 630-1190 5801/2, 630-1190 5801/3, 630-1190 5801/7 a 630/1190 5801/9, jejichž byl uživatelem. V červenci 2019 na nich provedl vyklučení vinic, při němž odstranil viniční keře. Fond následně provedl na místě kontrolu dílů půdních bloků a zjistil, že byla snížena jejich výměra. Na základě kontrolních zjištění vydal podle § 3g odst. 3 a § 3h odst. 2 zákona o zemědělství oznámení o provedení aktualizace evidence půdy ze dne 24. 7. 2019, č. j. SZIF/2019/0502907, kterým u některých dílů půdních bloků změnil evidovaný druh zemědělské kultury z kategorie „V“ (vinice) na kategorii „O“ (ostatní kultura). Stěžovatel byl poučen, že proti oznámení může podat námitku, čehož nevyužil.

[3] Dne 25. 10. 2021 provedl Fond na místě administrativní kontrolu a zjistil, že výměra dílů půdních bloků, na které stěžovatel čerpal dotaci, byla v důsledku přearažení z kategorie „V“ (vinice) do kategorie „O“ (ostatní kultura) snížena, aniž by stěžovatel prokázal, že k tomu byly splněny podmínky podle § 5 odst. 4 nařízení vlády č. 76/2015 Sb. Fond tak zahájil řízení o vrácení části dotace v rámci opatření ekologického zemědělství. Stěžovatel podle svých tvrzení teprve po doručení oznámení o zahájení tohoto řízení zjistil, že změna druhu zemědělské kultury byla nesprávná. Kategorie „O“ (ostatní kultura) totiž nesplňuje podmínky dotačního titulu a přearažení dílů půdních bloků do této kategorie znamená porušení pětiletého závazku pro čerpání dotace. V tomto ohledu jej měl uvést v omyl pracovník Fondu, který jej ujistil, že změna druhu zemědělské kultury nebude mít vliv na čerpání dotace.

[4] Fond rozhodnutím ze dne 24. 5. 2022, č. j. SZIF/2022/0411203, uložil podle § 7 odst. 2 nařízení vlády č. 76/2015 Sb. stěžovateli povinnost vrátit finanční prostředky ve výši 161.411,03 Kč, které mu byly poskytnuty jako část dotace v rámci opatření ekologické zemědělství pro roky 2015 až 2018. Žalovaný následně v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) zamítl odvolání stěžovatele a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Rozsudek městského soudu

[5] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného. Námitku nezákonnosti kontroly na místě z července 2019 a oznámení o provedení aktualizace evidence půdy nepovažoval za důvodnou. Toto oznámení nebylo závazným podkladem ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s., jehož zákonnost by měl městský soud posuzovat společně s rozhodnutím žalovaného. Stěžovatel měl oznámení o provedení aktualizace evidence půdy napadnout námitkou a následně samostatnou správní žalobou. Pakliže tak neučinil, sám se tím připravil o soudní přezkum tohoto rozhodnutí a městský soud je musí považovat za správné a zákonné a vycházet z něj.

[6] K námitce stěžovatele, že byl pracovníkem Fondu uveden v omyl, jde-li o zachování nároku na dotace při změně druhu zemědělské kultury, městský soud připomněl, že stěžovatel byl zařazen do opatření ekologické zemědělství pro období 2015–2019. Žádost o zařazení se v souladu s § 2 odst. 4 nařízení vlády č. 76/2015 Sb. podává na období závazku v délce trvání 5 let. Po tuto dobu nebyl stěžovatel oprávněn snížit zařazenou výměru dílů

pokračování

půdních bloků z jiných důvodů, než které předvídá § 5 odst. 4 nařízení vlády č. 76/2015 Sb. Vykloučení vinic takovýmto důvodem není. Povinnost vrátit část dotace vznikla právě z důvodu nesplnění pětiletého závazku. Stěžovatel při žádosti o dotaci s dotačními podmínkami souhlasil. Žalovaný zcela přesvědčivě vysvětlil, z jakého důvodu stěžovatel nesplnil podmínky poskytnutí dotace v plné výši, a musí tak část prostředků vrátit. Případné chybné poučení zaměstnancem Fondu, ke kterému stěžovatel nic bližšího neuvedl (ani to, o jakou konkrétní osobu mělo jít a v jaké době se tak mělo stát), jej nijak nezbavilo povinnosti znát podmínky čerpání dotace a dodržovat je. Pokud stěžovatel bez ověření upřednostnil sdělení blíže neurčené úřední osoby, jde toto pochybení pouze k jeho tíži.

[7] Důvodnou nebyla ani argumentace porušením některých základních zásad činnosti správních orgánů. Ta spočívala toliko ve výčtu ustanovení správního řádu, která měla být porušena, a v jejich teoretickém vysvětlení. Podle městského soudu nešlo o řádný žalobní bod. Stěžovatel se u některých zásad činnosti správních orgánů omezil na obecné konstatování tohoto porušení, aniž by vysvětlil, v čem konkrétně mělo spočívat.

III. Kasační stížnost žalobce

[8] Stěžovatel podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., navrhl jej zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení. Městskému soudu vytýká, že se nezabýval nezákonností kontroly provedené Fondem v červenci 2019. Tato kontrola, kterou stěžovatel považuje za kontrolu podle § 4 a násl. zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů, byla provedena bez jeho vědomí. Stěžovateli dodnes nebyl doručen protokol o kontrole a proti kontrolním zjištěním nemohl podat námitky. Pochybení při kontrole se promítla do nezákonnosti oznámení o provedení aktualizace evidence půdy, které bylo založeno na kontrolních zjištěních. Podle stěžovatele bylo možné toto oznámení přezkoumat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí o vrácení části dotace, neboť šlo o závazný podklad k tomuto rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. Jiný výklad by znamenal, že účastníci řízení o vrácení části dotace v podstatě nemají možnost se proti oznámení bránit. Oznámení nezakládá práva a povinnosti fyzických a právnických osob samo o sobě, nýbrž tak činí až ve spojení s rozhodnutím o vrácení dotace. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011-66, č. 2908/2013 Sb. NSS, který za závazný podklad označil i rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu podle § 169 již neúčinného zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon).

[9] O tom, že změna zemědělské kultury dílů půdních bloků nebude mít vliv na dotaci, měl být stěžovatel nesprávně ujištěn pracovníkem regionálního pracoviště Fondu ve Znojmě. Tento pracovník zřejmě jednal v rozporu s § 4 odst. 1 správního řádu a § 77 odst. 1 písm. t) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění do 31. 12. 2024 [nyní jde o § 77 odst. 1 písm. s) tohoto zákona]. Vykloučené vinice nikdy neměly být v evidenci využití půdy přeřazeny do kategorie „O“ (ostatní kultura), jelikož tato nesplňuje podmínky dotačního titulu ani neodráží faktický stav dílů půdních bloků. Stejně tak neměla být snížena výměra dílů půdních bloků evidovaných jako vinice. Stěžovatel byl v dobré víře, že se proti oznámení o provedení aktualizace evidence půdy bude moci efektivně bránit v navazujícím řízení, pročez proti němu nepodal námitku. Jako vinař a zemědělec není znalcem veškerých procesních postupů a předpisů. Městský soud se s těmito námitkami nedostatečně zabýval.

Omezil se na závěr, že stěžovatel si jako příjemci dotace měl ověřit splnění všech podmínek výplaty dotace.

[10] Pochybení se měl městský soud dopustit i tím, že se jen obecně zabýval tvrzeným porušením základních zásad činnosti správních orgánů. Tato námitka nebyla pouze generická bez uvedení konkrétní skutečnosti. Postup městského soudu byl přehnaně formalistický a nevypořádání námítky zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

IV. Vyjádření žalovaného

[11] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Kasační stížnost téměř doslova přebírá celou žalobní argumentaci, což brání její projednatelnosti. Proti napadenému rozsudku směřuje jen námitka, že městský soud měl podle § 75 odst. 2 s. ř. s. posoudit zákonnost oznámení o provedení aktualizace evidence půdy jako závazného podkladu. Podle žalovaného však o takovýto akt nejde a námitky směřující proti kontrole z července 2019 a oznámení nelze v nynějším řízení věcně posuzovat. V této souvislosti odkazuje na judikaturu správních soudů, které nikdy nepopřely svou kompetenci projednávat žaloby ve věcech týkajících se aktualizace evidence půdy podle § 3g zákona o zemědělství.

[12] O aktualizaci evidence půdy i poskytnutí, resp. vrácení neoprávněně poskytnuté dotace, se vedou dvě samostatná řízení s odlišným předmětem. Účelem prvního řízení je zapsání údajů v evidenci půdy v souladu s tím, jak je pozemek využíván, zatímco u druhého řízení jde o posouzení splnění dotačních podmínek nastavených pro konkrétní dotační titul ve vztahu k osobě, která o dotaci žádá. Stěžovatel měl svá práva hájit prostřednictvím námítky proti oznámení o provedení aktualizace evidence půdy, případně podáním žaloby. Neobstojí ani námitka porušení základních zásad správního řízení, které stěžovatel neprokázal a ani přesvědčivě nezdůvodnil. Výtku přehnaného formalismu považuje žalovaný za irelevantní.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je přípustná, byla podána osobou k tomu oprávněnou, včas a z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Bylo tak možné přezkoumat napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů, jakož i z hlediska možných vad, k nimž by bylo třeba přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Předně je třeba uvést, že napadený rozsudek není v žádné své části nepřezkoumatelný. Jeho důvody jsou z odůvodnění rozsudku seznatelné v míře dostatečné k tomu, aby mohly být přezkoumány v tomto řízení. Samotný stěžovatel s nimi ostatně polemizuje a staví na nich důvody kasační stížnosti.

V.a Možnost soudního přezkumu oznámení o provedení aktualizace evidence půdy jako závazného podkladu podle § 75 odst. 2 s. ř. s.

pokračování

[16] Pro posouzení věci byl rozhodný vztah mezi oznámením o provedení aktualizace evidence půdy vydaným podle § 3g odst. 3 a § 3h odst. 2 zákona o zemědělství, kterým Fond u některých dílů půdních bloků změnil evidovaný druh zemědělské kultury z kategorie „V“ (vinice) na kategorii „O“ (ostatní kultura), a rozhodnutím Fondu vydaným podle § 11a zákona o Státním zemědělském a intervenčním fondu ve spojení s § 7 odst. 2 nařízení vlády č. 76/2015 Sb. o vrácení části dotace poskytnuté v rámci opatření ekologické zemědělství. Stěžovatel tvrdí, že oznámení o provedení aktualizace evidence půdy je ve vztahu k rozhodnutí o vrácení části dotace pouhým závazným podkladem (subsumovaným správním aktem) ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. Z tohoto důvodu měl městský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného přezkoumat i toto oznámení, vůči němuž směřovaly některé žalobní důvody. Městský soud naopak přisvědčil žalovanému, že opatření o provedení aktualizace evidence půdy přímo zasahovalo do práv stěžovatele a ten měl možnost proti němu podat opravný prostředek a následně případnou žalobu. Rozhodnutí o vrácení části dotace má mít ve vztahu k uvedenému opatření povahu tzv. řetězíciho rozhodnutí. Žalobou proti rozhodnutí o vrácení části dotace se tak podle městského soudu nelze domáhat přezkumu opatření o provedení aktualizace evidence půdy.

[17] Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. „soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví“. Závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu citovaného ustanovení je takový správní akt, kterým je podmíněno vydání finálního správního aktu. Samotný tento podklad nicméně nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva a povinnosti jednotlivce (např. závazné stanovisko podle § 149 správního řádu; srov. rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, č. 2434/2011 Sb. NSS, bod 32) ani jej nelze napadnout ve správním soudnictví samostatnou žalobou (rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 37/2005-83, nebo ze dne 31. 8. 2011, č. j. 4 Ads 24/2011-81, č. 2435/2011 Sb. NSS). Od závazného podkladu přezkoumávaného rozhodnutí je třeba odlišit tzv. řetězíci správní akt, který je sice rovněž podkladem finálního správního aktu, lze jej však samostatně napadnout správní žalobou, neboť zasahuje do veřejných subjektivních práv svého adresáta. V případě tzv. řetězíciho správního aktu platí, že v navazujícím řetězíci správním aktu nelze napadat ty otázky, které bylo možno podrobit přezkumu v žalobě proti správnímu aktu v posloupnosti správního procesu předcházejícímu (např. rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2010, č. j. 6 As 43/2008-472).

[18] Nejvyšší správní soud vyšel při posouzení vztahu obou rozhodnutí z rozhodné právní úpravy vztahující se ke každému z nich. Pokud jde o oznámení o provedení aktualizace evidence půdy, podle § 3 odst. 5 písm. a) zákona o zemědělství „jestliže se dotace poskytuje, případně podmínka jejího poskytnutí se vztahuje na zemědělskou půdu [...] při rozhodování o poskytnutí dotace vychází příslušný orgán z evidence využití půdy vedené podle tohoto zákona“. Evidence využití půdy (dále též „LPIS“; z angl. *Land Parcel Identification System*) je informačním systémem veřejné správy, který „slouží [kromě jiného] k ověřování správnosti údajů uvedených v žádosti, jejichž předmětem je dotace podle § 3 odst. 5 písm. a), ke kontrolám plnění podmínek poskytnutí dotace, pro evidenci ekologického zemědělství“ (§ 3a odst. 1 a 2 zákona o zemědělství). Do této evidence se využití půdy zaznamenává podle dílů půdních bloků, na kterých vlastním jménem a na vlastní odpovědnost zemědělsky hospodaří fyzická nebo právnická osoba (§ 3a odst. 4 písm. a) zákona o zemědělství).

[19] Změní-li se díl půdního bloku (např. jeho hranice nebo druh zemědělské kultury), je povinností jeho uživatele tuto skutečnost Fondu ohlásit (§ 3g odst. 1 zákona o zemědělství). Fond následně provede aktualizaci využití půdy. K aktualizaci ale může přistoupit i z vlastní iniciativy. Podle § 3h odst. 1 zákona o zemědělství *„Fond nejméně jednou za 2 roky ověřuje vybrané údaje evidence půdy a evidence ekologicky významných prvků na základě ortofotomap, zhotovených na základě leteckých měřických snímků“*. Nadto § 3h odst. 2 zákona o zemědělství stanoví, že *„je-li nezbytné na základě ověření podle odstavce 1 provést změnu údajů v evidencích, provede se taková změna ve vzájemné součinnosti Fondu a dotčených uživatelů postupem podle § 3g odst. 8, s tím, že prvním úkonem ve věci je vydání oznámení o provedení aktualizace evidence půdy nebo oznámení o provedení aktualizace evidence ekologicky významných prvků“*. Právě takto Fond postupoval i v nyní posuzované věci, jelikož zjistil snížení výměry půdních bloků. Ustanovení § 3g odst. 6 zákona o zemědělství umožňuje uživateli podat proti oznámení o provedení aktualizace evidence půdy *„nejpozději do 15 dnů ode dne jeho doručení písemnou námitku, která musí být odůvodněna“*.

[20] Z výše shrnuté zákonné úpravy vyplývá, že vztahuje-li se podmínka poskytnutí dotace na zemědělskou půdu, příslušný orgán při jejím rozhodování vychází z evidence využití půdy. Oznámení o provedení aktualizace evidence půdy je způsobilé zasáhnout do veřejných subjektivních práv uživatele tím, že může mít za následek změnu hranice dílů půdních bloků, druhu zemědělské kultury nebo samotné osoby uživatele. Tím toto oznámení předurčuje výsledek rozhodování o poskytnutí dotace. Oznámení o provedení aktualizace evidence půdy podléhá přezkumu ve správním soudnictví (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2009, č. j. 11 Ca 143/2008-35, č. 2666/2012 Sb. NSS, nebo rozsudky NSS ze dne 9. 7. 2015, č. j. 3 As 187/2014-37, nebo ze dne 3. 2. 2022, č. j. 1 As 98/2021-31, č. j. 4316/2022 Sb. NSS).

[21] Podmínky pro poskytování dotací v rámci opatření ekologické zemědělství upravuje nařízení vlády č. 76/2015 Sb. Podle § 2 odst. 4 tohoto nařízení vlády platí, že žádost o zařazení do opatření ekologické zemědělství se podává na celý díl půdního bloku a na období závazku v délce trvání 5 let. V průběhu trvání opatření lze snížit výměru zemědělské půdy zařazené do opatření, avšak jen z důvodů stanovených v § 5 odst. 4 nařízení vlády č. 76/2015 Sb. Podle § 5 odst. 6 nařízení vlády č. 76/2015 Sb. *„zjistí-li Fond, že v evidenci využití půdy došlo ke snížení zařazené výměry, nebo že zařazená výměra v evidenci využití půdy již nesplňuje podmínky závazku, aniž žadatel v příslušném kalendářním roce závazku podal žádost o změnu zařazení podle odstavce 2, rozhodne Fond o zařazení do opatření ekologické zemědělství s přiblídnutím ke změně výměry zemědělské půdy, popřípadě o vyřazení výměry, která již nesplňuje podmínky závazku; povinnost vrátit dotaci nebo její část tím není dotčena“*.

[22] Následky snížení výměry zemědělské půdy ve vztahu k dotaci upravuje § 7 odst. 2 nařízení vlády č. 76/2015 Sb., podle něhož *„pokud žadatel neprokáže, že v průběhu závazku došlo ke snížení výměry zemědělské půdy zařazené do opatření ekologické zemědělství z důvodů uvedených v § 5 odst. 4 písm. a) až e) nebo pokud uvede důvod snížení podle § 5 odst. 4 písm. f), dotace se poskytne snížená o poměrnou část odpovídající snížení výměry zemědělské půdy, a zároveň Fond rozhodne o vrácení poměrné části dotace, která byla poskytnuta od počátku trvání závazku na výměru, o kterou byla původní výměra snížena, a o případném vyřazení této výměry z opatření ekologické zemědělství od počátku závazku“*. Podle § 18 odst. 7 nařízení vlády č. 76/2015 Sb. *„dotace vypočtená podle § 18 odst. 1 písm. g), h), i) nebo k) nebo § 18 odst. 2 písm. g),*

pokračování

h), i) nebo k) se neposkytne, jestliže v důsledku vykloučení došlo ke změně druhu zemědělské kultury ovocný sad podle § 6 odst. 3 písm. e), vinice podle § 6 odst. 3 písm. f) nebo chmelnice podle § 6 odst. 3 písm. g) na standardní ornou půdu podle § 6 odst. 3 písm. b) nebo travní porost podle § 6 odst. 3 písm. c)“.

[23] Oznámení o provedení aktualizace evidence půdy je podkladovým aktem pro rozhodnutí o dotaci, případně rozhodnutí o snížení dotace v rámci opatření ekologické zemědělství. Nejde ovšem o závazný podklad přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s., nýbrž o tzv. řetězíci rozhodnutí. Stěžovatel mohl proti tomuto rozhodnutí podat námitku a následné rozhodnutí o námitce případně napadnout žalobou ve správním soudnictví. Nemohl se ale domáhat soudního přezkumu oznámení v řízení o žalobě proti navazujícímu řetězíci aktu, kterým bylo rozhodnutí o vrácení části dotace. Městský soud proto nepochybil, jestliže se věcně nezabýval těmi žalobními body, které směřovaly proti oznámení o provedení aktualizace evidence půdy, resp. proti kontrole na místě z července 2019.

[24] Na těchto závěrech nic nemění ani odkaz stěžovatele na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 8/2011-66, podle něhož lze v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumat rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu podle § 169 stavebního zákona. Zatímco uvedené rozhodnutí nemá přímé dopady do práv účastníků, oznámení o provedení aktualizace evidence půdy podle § 3g odst. 3 a § 3h odst. 2 zákona o zemědělství, jak bylo uvedeno výše, takovéto dopady má.

V.b Ostatní námitky

[25] Další námitka stěžovatele se týkala jeho uvedení v omyl pracovníkem Fondu, který jej měl ujistit, že nárok na čerpání dotace bude zachován i po změně v evidenci půdy. Městský soud k této námitce uvedl, že stěžovatel byl povinen znát podmínky čerpání dotace a dodržovat je. Stěžovatel ani netvrdil, kým a v jaké době měl být konkrétně poučen. V kasační stížnosti stěžovatel svou původní námitku opakuje a nově ji doplňuje o poukaz na povinnosti úřední osoby podle § 4 odst. 1 správního řádu a § 77 odst. 1 písm. t) zákona o státní službě, ve znění účinném do 31. 12. 2024. Jinak však pouze vyjadřuje nesouhlas se závěry městského soudu. Takto vymezená obecná námitka nemůže být důvodná. Bez podrobností, jejichž neuvedení stěžovateli vytkl městský soud, totiž nemohlo být tvrzení o uvedení v omyl vypořádáno jinak.

[26] Městský soud také správně posoudil námitku porušení základních zásad činnosti správních orgánů. Stěžovatel v žalobě odkazoval na ustanovení správního řádu a jejich teoretický význam, aniž by dostatečně konkretizoval, jaké zásady měl správní orgán skutečně porušit. Tvrzení o „postupu v rozporu se zákonem“ nebo o „nedodržení zásady služby veřejnosti“ bylo možné považovat i jen za pouhé doplnění jiných již uplatněných žalobních bodů. Nelze vytknout městskému soudu, že se s takto obecně formulovaným žalobním bodem vypořádal toliko obecně (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, nebo ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26). Bylo na stěžovateli, aby v souladu s dispoziční zásadou svou argumentaci dostatečně konkretizoval, a vymezil tak rozsah přezkumu napadeného rozsudku (např. rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003-40, č. 113/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS).

VI. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a nezjistil ani žádnou z vad, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[28] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, a tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2025

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu